

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.591/2023/4.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe1; ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Varga Roland Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe2; ügyintéző: dr. Varga Roland ügyvéd

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 70.P.21.625/2023/12.

A fellebbezést benyújtó fél: az alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részét akként javítja ki, hogy a 2018. dátum-án megjelent cikk címe: „cikk címe3”.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kijavított ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) + áfa perköltséget, valamint a Magyar Államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 96.000 (kilencvenhatezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az alperesi jogelőd által üzemeltetett portál neve portálon:

- 2018. dátum1-én „cikk címe” címmel megjelent cikkben valótlanul állította, hogy a felperes állt a mögött, hogy a párt neve 2018 májusi tisztújító kongresszusa előtt a párt települési elnöke megpróbálta megvesztegetni az egyik küldöttet, valamint
- a 2018. dátum-án „cikk címe2” című cikkben valótlanul állította, hogy a párt neve 2018-as tisztújító kongresszusa előtt egy párt neveos vezető a felperes nevében ajánlott pénzt a küldötteknek azért, hogy személyl támogassák.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 900.000 forintot, valamint ezen összeg után 2018. december 4. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező késedelmi kamatát, továbbá 76.200 forint perköltséget.

Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 72.000 forint illetéket.

Határozatának indokolásában hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:43. § (1) bekezdés d) pontjára, a 2:44. § (1) bekezdésére, a 2:45. § (2) bekezdésére, a 2:51. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint a 2:52. §-ára, továbbá a PK 12. számú állásfoglalásra.

A sérelmezett közléseket tényállításnak minősítette, azok megfogalmazásából egyértelműen megállapítható, miszerint a cikk szerzője tényként állította, hogy a kérdéses felvételtől kiderül, hogy a mögött a felperes állt, illetve, hogy a felvételen az hallható, hogy személy2 a felperes nevében ajánlott pénzt a küldötteknek. A PK 14. számú állásfoglalás alapján a perben az alperest terhelte a valóság bizonyításának kötelezettsége, aki úgy nyilatkozott, hogy a hangfelvétel tartalmára kíván hivatkozni.

Az alperes indítványára meghallgatta a tárgyaláson az érintett hangfelvételt, amelynek tartalmát a felek egyébként nem vitatták és arról egyezően is nyilatkoztak. A hangfelvétel meghallgatása alapján is arra a következtetésre jutott, hogy nem állapítható meg, hogy a „ha szöveg” mondatrészben szereplő pénzfelajánlást személy² a felperes nevében, illetve utasítására tette volna. A felvétel alapján megállapítható, hogy nem egybefüggő, folyamatos hangfelvételtől van szó (ezt az alperes által hivatkozott cikkbeli leiratban található központosítás is jelzi) és ezt az alperes maga sem állította, illetve nem vitatta a felperes erre vonatkozó előadását. A hangfelvétel első felében szereplő azon közleményrész, miszerint a „személy⁴ szöveg¹”, valamint a közlemény második fele „szöveg” közt nincs olyan logikai kapcsolat, amelyből az következne, hogy a pénz felajánlása a felperes utasítására történt volna. A felvétel alapján mindösszesen annyi állapítható meg tényként, hogy a felperes nem vitásan aggódott a tisztújító kongresszus várható eredménye miatt, nem kívánta személy³ László esetleges győzelmét és ennek érdekében eljár az egyes választásra jogosultnál. A kiszámolja szó sem utal feltétlenül arra, hogy a szavazatért pénzfelajánlásra került volna sor a felperes megbízásából. A szöveggörnyezetből arra lehet következtetni, hogy a kiszámolja szó a szavazás lehetséges kimenetelére, a várható szavazati arányokra, ennek felmérésére irányul.

Mindezek alapján a jogsértés megtörténtét megállapította.

A sérelemdíj fizetésére kötelezés indokoltsága és annak mértéke vonatkozásában kiemelte, hogy nem értett egyet az alperesi védekezés azon részével, miszerint az, hogy a felperesnek az újságcikkek kapcsán párttársaival, újságírókkal, ismerőseivel kellett beszélgetnie, nem értékelhető hátránnyként. Önmagában valamely jóhírnevet sértő, valótlan állítás közzététele már megalapozza a személyiségi jog sérelmét. Az a körülmény, hogy a közlésről értesülő személyek mennyiben adnak alapot a közlésnek, a jogsértés súlya körében értékelhető, de nem zárja ki a jogsértés bekövetkezését. Az alperesi jogelőd által közzétett, valótlan állítások a felperest alaptalanul a közbizalmat súlyosan sértő, vesztegetési jellegű, akár bűncselekménynek is minősülhető magatartással, erre vonatkozó utasítás adással hozták összefüggésbe, amelyek rendkívül súlyos, a jóhírnevet, társadalmi megítélést jelentősen hátrányosan befolyásoló állításnak minősülnek. Értékelte a sérelemdíj mértékének meghatározása során annak preventív funkcióját is.

Önmagában abból a tényből, hogy a felperes a jogsértés megállapításon túl egyéb objektív jogkövetkezmény alkalmazását nem kérte, illetve a kereset előterjesztésére a jogsértést követően jelentős idő elteltével, az elévülési idő végéhez közel került sor, nem következik az, hogy a sérelem a felperes számára nem volt jelentős. Ebben a körben utalt a Fővárosi Ítéltábla Pf.20.758/2022/3. számú ítéletében kifejtettekre, miszerint a közlések nyilvánosságra hozatala és a polgári peres igényérvényesítés között eltelt idő a sérelemdíj mérséklésére nem ad alapot.

Nem értett egyet azzal, hogy a felperest ért kár a más tartalomszolgáltató által közzétett, azonos tartalmú közlemények miatt indult eljárásokban megtérült. Ilyen esetben többes károkozásról, a károkozók egyetemlegességéről nem lehet szó, valamennyi szolgáltató a saját felróható magatartásáért tartozik felelősséggel, és nem állapítható meg, hogy mely személyek mely közleményből szereztek tudomást a valótlan tényállításokról. A felperes által elszenvedett sérelem nagyságát növeli és nem csökkenti, hogy egyidejűleg több szolgáltató is azonos tartalommal jelentette meg a sérelmezett közlést.

A perköltségről a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú eljárás során meghallgatott hangfelvétellel igazolta, hogy személy2 a felperes nevében pénzt ígért annak érdekében, hogy delegáljanak minél több embert személy1 támogatására, így kellő ténybeli alappal fejtette ki azon véleményét, hogy a felperes nevében pénzt ígért személy2. A sérelmezett közlés okszerű következtetésnek, véleménynek minősült, ezért a jóhírnév megsértésének megállapítása kizárt. Amennyiben azonban az tényállítás, úgy a csatolt hangfelvétel alapján az a valóságnak megfelelő.

Álláspontja szerint a sérelmezett közléssel tartalma szerint az került közlésre, hogy létezik egy hangfelvétel, amelyen személy2 hallható, aki a felperest említve pénzt ajánl. E körben a hangfelvételt csatolta, személy2 nyilatkozik ezen a hangfelvételen és nem vitásan, személy2 a felperes nevét említve pénzt ajánl a küldötteknek.

Hivatkozott arra is, hogy amennyiben a közlés valótlan tényállításnak minősülne, úgy az nem jogsértő, mivel a felperes nem kérte a jogsértéssel kapcsolatban az elégtételt, illetve annak eltávolítását. Annak is jelentősége van, hogy a felperes közel öt évet várt a perindítással anélkül, hogy akár sajtó-helyreigazítási eljárást, akár személyiségi jogi per indított volna.

Álláspontja szerint az esetleges jogsértő jelleg okán sem indokolt a sérelemdíj megállapítása, illetve annak mérséklése indokolt. E körben figyelembe kell venni azt, hogy a felperes közéleti szereplőnek minősül, értékelni kell a jelentős időmúlást, illetve azt, hogy a sérelemdíj mértékére vonatkozóan semmiféle bizonyítást nem ajánlott fel. A sérelmes közlés kizárólag a már megszűnt sajtótermék archívumában lelhető fel, amely az esetleges jogsértés súlyát és a sértetthez, valamint a környezethez gyakorolt hatását csökkenti.

Álláspontja szerint a sérelemdíj matematikai, cikkenkénti megbontása ellentétes a Ptk.-val és a bírói gyakorlattal. A felperesnek egy személyiségi jóhírneve van, amit egy hasonló, vagy ugyanolyan tartalmú közlés, ugyanabban a mértékben sérthet, melyet korábban a Fővárosi Ítéltábla már a 32.Pf.20.445/2020/5. számú ítéletében értékelt.

Az elsőfokú bíróság az illeték összegét helytelenül határozta meg 72.000 forintban, az elsőfokú eljárás során a pertárgyérték figyelembevételével az helyesen 54.000 forint.

[3] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltség viselésére való kötelezését kérte.

Álláspontja szerint az alperesi közlések valótlan tényállítások, ezt már több másodfokú bíróság is megállapította más sajtószervek vonatkozásában. A szóban forgó hangfelvételen nem hallható olyan, hogy személy2 őt említve pénzt ajánlott volna küldötteknek.

A sérelmezett közlések sértők, ugyanis nem lehet kérdéses, hogy amennyiben a párt egy vezetője anyagiak kezegetésével manipulál mást a döntéshozatalában, az az általános közfelfogás szerint is sértő az illetőre nézve. A jóhírnevének megsértésével kapcsolatosan a saját döntése, hogy milyen igényt terjeszt elő. Az elévülési időn belüli igényérvényesítés időpontját maga dönti el, az igény megalapozottságát ez nem befolyásolja. Az, hogy egy másik sajtótermékben megjelent közlések vonatkozásában már sérelemdíjat ítéltek meg számára, nem jelenti azt, hogy a jelen perben érvényesített követelése már kielégítést nyert volna. Valamennyi személyiségi jogot sértő közléssel a jogsértő alperes és közöttük külön-külön kötelem, önálló jogviszony jött létre, amely önálló jogviszonyoknak önálló a megítélése is. A perbeli cikkek folytán a személyére nézve a hátrányos következmények elsősorban akkor következtek be, amikor azok megjelentek, a jogsértés következményei

szempontjából nincs annak jelentősége, hogy jelenleg milyen módon érhető el a jogsértő tartalom.

[4] Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

[5] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[6] A Fővárosi Ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete rendelkező részében a jogsértés megtörténtének megállapításai során elírást vétett, ugyanis a 2018. dátum. napján megjelent cikk címe helyesen: „cikk címe3”, amely a felperes kereseti kérelméből, valamint a keresetlevélhez csatolt írás alapján kitűnik (elnök-alelnök). Ezek alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság elírási hibát vétett, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének Pp. 352. § (1) bekezdése szerinti kijavítása volt szükséges, amelyet a másodfokú bíróság a jelen, az alperesi fellebbezést érdemben elbíráló határozatában a Pp. 353. §-a alapján kijavított.

[7] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére, vagy a 381. §-ában szabályozott, annak mérlegelhető hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező alperes sem hivatkozott. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság fentiek szerint kijavított ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – annak helyes indokai alapján – az alábbiak szerint helybenhagyta.

[8] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a sérelmezett közlések tényállítások és nem vélemények, e körben a Fővárosi Ítéltábla csupán visszautal az elsőfokú ítélet indokolására. Azt is helytállóan rögzítette, miszerint a közlések valóságának bizonyítása az alperes érdekében állt. A felek hivatkoztak a közöttük korábban folyamatban volt, valós tartalmában megegyező közlés miatti peres eljárásban a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.445/2020/5. szám alatt hozott ítéletére, az abban foglaltakat a másodfokú bíróság fenntartja, azt az alábbiak szerint a bizonyíték értékelese körében részben megismétli.

Az a felek között nem volt vitás, hogy a nyilvánosságra került hangfelvételen személy2 arra buzdít, hogy olyan küldötteket küldjenek az elnökválasztó küldöttgyűlésre, akik várhatóan személy1ra fognak szavazni. Ennek érdekében pénzt és „bármit” is ígért. Az alperesnek védekezése alapján azt kellett bizonyítania, hogy személy2 mindezt a felperes megbízásából tette. Az elsőfokú bíróság azonban helytállóan állapította meg, hogy a hangfelvétel ennek bizonyítására nem alkalmas. Az azon hallható nyilatkozat a felperes vonatkozásában mindössze annyit tartalmaz, hogy ideges, mert attól fél nem személy1 lesz az új elnök, a másik jelölttel nem akar együtt dolgozni. Nincsenek azonban olyan mondatok, amelyek a felperes személy2 által felvázolt félelmeit, a személy2 által tett ajánlatokkal összekötné. Az

alperes a hallottakat önkényesen, a logika szabályainak figyelembe vétele nélkül értelmezve állított valótlant a hangfelvételre hivatkozással.

[9] A valótlan közlések sértők a felperes személyére vonatkozóan, azok ténylegesen olyan személyként ábrázolják, aki pénzért kíván támogatókat, szavazatokat vásárolni, ezek elvégzésével más személyt bíz meg. A sértő jelleget nem befolyásolja az, hogy a felperes mely felróhatóságtól független szankciók alkalmazását követelte.

[10] Az elsőfokú bíróság helyesen hívta fel a Ptk. 2:52. § (1) és (3) bekezdését, számot adva az általa figyelembe vett és értékelt szempontokról. Arra helytállóan hivatkozott a fellebbezés, hogy önmagában a személyiségi jogsértés ténye nem vonja maga után a sérelemdíj fizetési kötelezettséget, a sérelemdíj megítélésének feltétele a nem vagyoni hátrány bekövetkezése. A felperes ugyanakkor hivatkozott azokra a köztudomású hátrányokra, melyek alapján indokolt volt a szubjektív szankció alkalmazása. A másodfokú bíróság megjegyzi azt is, hogy a felperes a személyes meghallgatása során maga is előadta, hogy többen számon kérték a közlések valóságára vonatkozóan.

[11] Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj mértékének meghatározása tekintetében irányadó körülményeket okszerűen mérlegelte: kellő súllyal vette figyelembe, hogy a cikkek tartalma alkalmas volt a felperes megítélésének súlyosan negatív irányban történő befolyásolására, valamint, hogy azok közzététele során az alperesi jogelőd felróhatóan járt el.

Azon tény, miszerint a felperest érintően ugyanazon és más sajtótermékekben is jelentek meg hasonló jogsértő közlések, és azok vonatkozásában már kapott sérelemdíjat, nem befolyásolja azt, hogy a jelen perben érintett közlés milyen hatással volt a felperes társadalmi megítélésére. Az egyes sajtótermékek olvasótábora nem feltétlenül azonos, de ugyanazon internetes sajtótermék egyes írásai is különböző olvasókhoz juthatnak el, ezért eltérő a jogsértésről tudomást szerző személyi kör. Ezt meghaladóan azon átlagolvasó, aki már más sajtótermékekben is találkozott az azonos jogsértő közléssel, a valótlan állítást még inkább valóznak minősíti az eltérő forrásból, de ugyanazon állítást megalapozotabbnak tartja. Hasonló eredményre vezetnek az ugyanazon sajtótermékben visszatérően, akár napi rendszerességgel megjelenő hasonló tartalmú írások közlései is.

Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj mértékének meghatározása körében okszerűen nem értékelte azon tény, miszerint a felperes elévülési időn belül, de több évvel a jogsértést követően érvényesítette sérelemdíj iránti igényét, annak indokolt mértékét ez nem érinti. A felperes választása az, hogy a jogsértéshez képest közeli vagy távolabbi időben indítja meg az igényérvényesítését. A sérelemdíj a jogsértés bekövetkezésekor válik esedékessé, annak mértéke tehát ezen időpontban mintegy rögzül, azt az idő múlása nem befolyásolja. A sérelemdíj mértékét a bíróság a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerint az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására – tekintettel, egy összegben határozza meg. Ezek a körülmények sem változnak pusztán az időmúlására tekintettel.

[12] Az elsőfokú eljárás illetéke vonatkozásában a másodfokú bíróság rámutat, hogy a felperes két önálló alperesi jogsértő magatartás vonatkozásában kérte az objektív jogkövetkezmény megállapítását, így ezen két, a joggyakorlat alapján elkülönülő kereseti kérelem vonatkozásában az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 40. § (1) bekezdésének megfelelő alkalmazásával, az Itv. 39. § (3) bekezdés b) pontja szerint kétszer 36.000 forint eljárási illeték megállapítása volt indokolt. A felperes a sérelemdíj iránti igényét ténylegesen az egyes közlemények után 450.000-450.000 forintban határozta meg, így azok közleményenként nem érik el a 600.000 forintot, ezért az Itv.-nek a meg nem határozható pertárgyértékre vonatkozó rendelkezéseit kellett alkalmazni a kialakult joggyakorlat alapján.

[13] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság az alperest kötelezte a felperes számára perköltség megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alapján állapított meg.

[14] Az alperes köteles viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja és a 46. § (1) bekezdése alapján a [12] pontban kifejtettek alapján számított 96.000 forint összegű fellebbezési eljárási illetéket a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ában foglaltak szerint.

[15] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2024. január 16.

Dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő